

жественно се заклели по между си да не имтъ откриватъ тази скъпа тайна. Ето защо и слугинята не знаела, какво да прави въ този случай: отъ една страна тя дала клетва на никой испанецъ да не съобщава за лѣковитото дърво, отъ друга страна—искало ѝ се да помогне на своята обична господарка, която вече умираше. Най-послѣ слугинята рѣшила така: да одържи клетвата си и пакъ да помогне на господарката си. Донесла тайно прахъ отъ кората на лѣковитото дърво, изсипала го въ една чаша вода и щѣла да поднесе лѣкарството на господарката си. За нещастие, зли хора видѣли, какво направила слугинята и съобщили на управителя, че индианката слугиня приготвила отрова за жена му. Слугинята била затворена, сждена и осждена на смъртъ—да я изгорятъ жива. Болната госпожа узнала това, когато завели слугинята на мѣстото дѣто щѣли да изпълнятъ наказанието. Милостивата управителка се развълнувала отъ негодование и пожелала незабавно да я заведатъ на страшното мѣсто, опрѣдѣлено за изгаряне на слугинята. Нейното желание било изпълнено и тамъ прѣдъ самото огнище управителката тържествено отмѣнила наказанието. Послѣ тя кратко се обърнала къмъ индианката и попитала, защо е искала да отрови господарката си. Едвамъ тогава бѣдната слугиня се рѣшила да разкаже цѣлата истина, че нейното желание било не да отрови господарката си, а да я спаси отъ сигурна смъртъ.

Народътъ се трогналъ отъ случката. Дивацитѣ индийци разбрали, че и между испанцитѣ има добри и великодушни хора — испанцитѣ